

Nr 70.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående ersättning till Stockholms stad för viss fattigvård m. m. åt gammalsvenskbybor; given Stockholms slott den 27 januari 1933.

Under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över socialärenden för denna dag vill Kungl. Maj:t härmed föreslå riksdagen att bifalla det förslag, om vars avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

GUSTAF.

P. Albin Hansson.

Utdrag av protokollet över socialärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 27 januari 1933.

Närvarande:

Statsministern HANSSON, statsråden UNDÉN, NOTHIN, SCHLYTER, WIGFORSS, VANNERSTRÖM, LEO, ENGBERG, EKMAN, SKÖLD.

I egenskap av tillförordnad chef för socialdepartementet anför statsministern:

I statsverkspropositionen till innevarande års riksdag (V p. 45) har Kungl. Maj:t föreslagit riksdagen att i avbidan på den proposition, som kunde komma att avlåtas i ämnet, till ersättning till Stockholms stad för viss fattigvård m. m. åt gammalsvenskbybor för budgetåret 1933/1934 beräkna ett extra förslagsanslag av 18,500 kronor.

Såsom av statsverkspropositionen framgår har Kungl. Maj:ts förslag för-
anletts av en skrivelse till Kungl. Maj:t den 15 oktober 1932 av Stockholms
stads fattigvårdsnämnd, vilken skrivelse överlämnats till Kungl. Maj:t av
överståthållarämbetet den 25 november 1932. Över framställningen hava
yttranden avgivits: den 5 december 1932 av socialstyrelsen, den 12 december
1932 av statskontoret, den 15 december 1932 av statens inspektör för fattig-
vård och barnavård samt den 23 december 1932 av Gammalsvenskbystiftelsen.

Jag anhåller nu att få till närmare behandling upptaga detta ärende. Därvid torde jag först få redogöra för den utredning, som förekommit beträffande frågan, huruvida ersättning bör beviljas Stockholms stad eller icke, och därefter lämna redogörelse för utredningen rörande spörsmålet om det belopp, varmed ersättning bör utgå.

Till stöd för sin hemställan om beviljande av ersättning har *fattigvårdsnämnden* anfört följande.

Under tiden $^{27}/_4$ — $^{22}/_6$ 1931 hade inalles 155 gammalsvenskbybor ankommit till Stockholm från andra delar av landet för att avvakta tillstånd att återvända till Sovjetunionen. Samtliga hade anmält sig hos Stockholms stads fattigvårdsnämnd under uppgift, att de saknat medel till sitt uppehälle och antingen varit oförmögna att genom arbete försörja sig eller ock saknat arbetstillfälle.

I enlighet med fattigvårdslagens föreskrift hade fattigvårdsnämnden omhändertagit dem av ifrågavarande svenskbybor, vilkas fattigvårdsbehov hänfört sig till omständigheter enligt lagens i §. De övriga hade hänvisats till polisen, när det synts utrett, att de på egen begäran lämnat sina anställningar och därför ej kunde anses vara i behov av fattigvård. Sedan emellertid överståthållarämbetet vid ett flertal tillfällen genom resolution förelagt nämnden att bereda uppehälle även åt de arbetsföra svenskbyborna, hade nämnden efter hand nödgats omhändertaga hela nyssnämnda antal.

Inkvarteringen hade till en början ordnats med anlitan av nämndens egen anstalt vid Östgötagatan 61—63, hälsovårdsnämndens isoleringsanstalt samt privata hotellrum. Emellertid hade nämnden ansett lämpligt att i avvaktan på svenskbybornas återresa till Sovjetunionen söka förflytta dem från huvudstaden och i stället anordna en förläggning utom staden. Denna plan hade under hand underställts dåvarande statsrådet och chefen för socialdepartementet och vunnit dennes gillande. För ifrågavarande ändamål hade egendomarna Dyviksberg och Dyvikslund i Österåkers socken förhyrts för en tid av sex månader. Frågan om svenskbybornas ditflyttning hade emellertid sedermera kommit att förfalla, när vid upprepade förfrågningar hos socialdepartementet och socialstyrelsen frågan om återresan uppgivits komma med sannolikhet att ordnas inom den närmaste tiden. Detta hade slutligen skett den 17 augusti 1931.

Med avseende å frågan om de arbetsföra svenskbybornas sysselsättande i arbete kunde anföras, att fattigvårdsnämnden i skrivelse till statsrådet och chefen för socialdepartementet den 21 maj 1931 hemställt om dennes medverkan till beredande av reservarbete och att Kungl. Maj:t genom beslut den 29 i samma månad anbefallt statens arbetslöshetskommission att bereda dylikt arbete åt arbetsföra vuxna svenskbybor, som omhändertagits eller komme att omhändertagas av fattigvårdsnämnden. Vid sammanträde den 9 juli 1931 hade nämnden beslutit att den 24 i samma månad taga de sålunda erbjudna reservarbetsplatserna i anspråk för svenskbyborna, därest meddelande dessförinnan ej ingått, att deras återresa till Sovjetunionen kunde ordnas inom den närmaste tiden. Inom den utsatta fristen hade nämnden från socialdepartementet och socialstyrelsen erhållit upplysningar, som tytt på en snar lösning av denna fråga. Följaktligen, och då återresan sedermera ägt rum den 17 påföljande augusti, hade ifrågavarande arbetstillfällen icke kommit att tagas i anspråk.

För underhåll och vård av omförmälda 155 gammalsvenskbybor hade Stockholms stads fattigvårdsnämnd fått vidkännas en kostnad av sammanlagt 30,374 kronor 12 öre, varför dock ersättning av statsmedel sedermera

beviljats till ett belopp av 7.990 kronor 90 öre enligt bestämmelserna i 60 § 1 mom. i lagen om fattigvården. Med hänsyn till de omständigheter, under vilka ifrågavarande gammalsvenskbybor, som samtliga varit antingen ryska medborgare eller ock svenska medborgare utan hemortsrätt här i landet, blivit av fattigvårdsnämnden omhändertagna, och med hänsyn till att dispositionerna för omhändertagandet i väsentliga delar skett i samförstånd med vederbörande statsmyndigheter, hemställde fattigvårdsnämnden, att Kungl. Maj:t måtte lämna nämnden ersättning jämväl för det återstående kostnadsbeloppet å 22.383 kronor 22 öre.

Överståthållarämbetet har i den skrivelse, varmed fattigvårdsnämndens framställning överlämnats, i förevarande hänseende yttrat.

Den sökta ersättningen syntes icke kunna beviljas med stöd av gällande bestämmelser i ämnet. Emellertid talade enligt ämbetets mening starka skäl för att ifrågavarande kostnad icke slutligen borde falla på Stockholms stad utan borde bäras av statsverket.

Socialstyrelsen anser sig kunna vitsorda, att Stockholms stad i viss mån befann sig i ett tvångsläge, när staden lämnade gammalsvenskbyborna ifrågavarande fattigvård, detta med hänsyn till en serie säregna faktorer, bland annat de helt ovissa förhållanden, som rådde vid de förda, långvariga underhandlingarna med Sovjetunionens beskickning i Stockholm. Styrelsen anför vidare.

Det torde icke ankomma på socialstyrelsen att bedöma, i vad mån Stockholms stad kunde resa rättsanspråk gentemot staten. Styrelsen ville för övrigt ifrågasätta, om spörsmålet verkligen borde bedömas ur rättslig synpunkt och om icke i stället en på skälighetsprövning fotad överenskommelse mellan staten och staden vore den lämpligaste utvägen. Enligt styrelsens mening vore det knappast förenligt med billighet, att hela den vårdkostnad, som nu avsåges, skulle drabba Stockholms stad. Å andra sidan syntes det rimligt, att rikets huvudstad och landets mest bärkraftiga kommun finge vidkännas åtminstone vissa kostnader. Styrelsen ville därför ifrågasätta, om icke staten kunde bereda Stockholms stad gottgörelse med ett avrundat belopp mot det att staden i sin tur avstode från att resa ytterligare anspråk på statsverket.

Statskontoret har anfört, att det syntes statskontoret skäligt, att Stockholms stad bekomme ersättning för nödiga kostnader för underhåll och vård av vissa av gammalsvenskbyborna under den tid av år 1931, då de i Stockholm inväntade tidpunkten för återresan till Ryssland.

Fattigvårdsinspektören uttalar sig på följande sätt.

Den särställning, som gammalsvenskbyborna här i landet kommit att intaga såsom en närmast av svenska statsmakterna omhändertagen folkspilla, och de omständigheter, som varit förknippade med vidtagandet från Stockholms stads fattigvårdsnämnds sida av de åtgärder, som föranlett nu ifrågavarande kostnader, syntes tala för att dessa kostnader huvudsakligen borde ersättas av allmänna medel. Stockholms stads myndigheter torde här hava befunnit sig i ett tvångsläge, som nödvändiggjort ett ingripande från deras sida.

Gammalsvenskbystiftelsen har anfört bland annat.

Så gott som omedelbart efter svenskbybornas ankomst till Sverige den 1 augusti 1929 hade agitation börjat bedrivas bland dem för återresa till Ukraina. Redan vid jultiden 1929 hade tre familjer, vilka enligt uppgift av andra svenskbybor medföljt till Sverige i avsikt att kunna förnå flera av

byborna att återvända, rest tillbaka och den 11 september 1930 hade ytterligare 39 personer följt efter. Från såväl stiftelsen som socialstyrelsen hade meddelande utsänts till byborna angående villkoren för återresa till Sovjetunionen. Däri hade särskilt erinrats om vikten av att svenskbyborna i avbidan på återresans ordnande icke opåkallat lämnade sina anställningar. Stiftelsen hade även påpekat, att svenskbybor, som i strid med anvisningarna och utan giltig anledning lämnade sina anställningar, riskerade, att de bleve betraktade såsom arbetsovilliga och alltså icke kunde komma i åtnjutande av något fattigunderstöd. Under hela vintern 1930—1931 hade agitationen från kommunistiskt håll emellertid fortsatts, och i slutet av april 1931 hade några familjer lämnat sina arbetsanställningar samt rest till Stockholm. De hade i flera fall hämtats å arbetsplatserna med bilar av kommunisterna, och kostnaderna för deras resor torde till största delen hava guldits av dessa. I Stockholm hade de även mottagits av kommunister, vilka därefter överlämnat byborna till fattigvårdsmyndigheterna, av vilka de omhändertagits. När sedermera andra bybor, som önskat återresa till Ukraina samt av en eller annan anledning varit missnöjda med sin arbetsanställning, fått meddelande från dem, som varit i Stockholm, att de finge bostad och mat, fastän de icke behöfde arbeta, hade även en stor del av dem lämnat sina anställningar och rest till Stockholm. Bland dem, som vid denna tid anmält sig hos socialstyrelsen att vilja återvända till Ukraina, hade emellertid även funnits de, som när resan skolat anträdas, ångrat sig och kvarstannat i Sverige. Med anordningarna för återresan 1931 hade stiftelsen icke tagit någon närmare befattning, utan frågor rörande dessa hade handlagts av socialstyrelsen.

Av vad sålunda anförts anser stiftelsen framgå, att ifrågakvarande svenskbybor — med undantag av två personer, beträffande vilka särskilda närmare angivna förhållanden föreläge — icke skulle hava behövt omhändertagas av fattigvårdsmyndigheterna, därest de icke avrest till Stockholm.

Vad därefter angår frågan, med vilket belopp staden bör erhålla ersättning, fördela sig stadens kostnader enligt en av fattigvårdsnämnden uppgjord promemoria på följande poster.

	Kronor	Kronor
I. Av statsverket begärd ersättning för vård och underhåll å nämndens anstalter samt för meddelade kontanta understöd	26,170: 67	
Av överståthållarämbetet beviljad ersättning av statsmedel enligt 60 § 1 mom. fattigvårdslagen	7,990: 90	
Återstående kostnader, för vilka ersättning ej erhållits, enär de prövats hänförliga till 2 § fattigvårdslagen		18,179: 77
II. Hyra under 6 mån. från den 2 juli 1931 för Dyviksberg och Dyvikslund (jfr s. 2)	3,000: —	
Ändringsarbeten å Dyviksberg och Dyvikslund	216: 70	3,216: 70
III. Kostnader för flyttning av möbler och husgeråd inom Stockholm	105: 95	
Kostnader för transport av diverse inventarier till Dyvik	573: 55	
Målning av sängar å Dyvik	100: —	
Kostnader för transport av svenskbybornas bohag till frihamnen i Stockholm	207: 25	986: 75
	<u>Summa kronor</u>	<u>22,383: 22</u>

Överståthållarämbetet har i förevarande hänseende till en början meddelat, att de olika beslut, varigenom ämbetet prövat ansökningar av Stockholms stad om ersättning för meddelad vård och därvid enligt 60 § 1 mom. i fattigvårdslagen tillerkänt staden gottgörelse av statsmedel med 7,990 kronor 90 öre, vunnit laga kraft med undantag av två beslut, enligt vilka ansökan om ersättning med tillhoppa 147 kronor 20 öre avslagits; över nämnda beslut anförda besvär vore beroende på kammarrättens prövning. Därefter har ämbetet anført följande.

Det förefölle ligga närmast till hands att bedöma de sökta ersättningsbeloppen med ledning av förordningen den 14 juni 1918 om vad iakttagas bör med avseende å nödställda svenska medborgare, vilka från utländsk ort överlämnas till hemlandet. Under sådan förutsättning syntes böra avdragas 3,755 kronor 16 öre av anledning, som angäves i en vid skrivelsen fogad förteckning över ansökningarna om ersättning. Vidare torde från posten »kostnader för flyttning av möbler och husgeråd inom Stockholm», 105 kronor 95 öre, böra avdragas 2 kronor 50 öre, utgörande kostnad för av stadens biträdande fattigvårdsinspektör gjord tjänsteresa. Till förvaltningsutgift syntes jämväl vara att hänföra posten »målning av sängar å Dyvik» 100 kronor. Emot övriga poster hade ämbetet icke något att erinra.

Ämbetet förordade sålunda för sin del, att Stockholms stad utöver tidigare gottgörelse måtte för ifrågavarande utgifter erhålla ersättning av statsmedel med ytterligare tillhoppa (22,383.22 — 3,755.16 — 2.50 — 100) 18,525 kronor 56 öre. Skulle kammarrätten emellertid tillerkänna staden ersättning för kostnaderna i de två förut berörda målen, torde avdrag därför böra göras från nyssnämnda belopp.

I den av överståthållarämbetet omförmälda förteckningen över ansökningarna om ersättning har såsom anledning till avdrag från den begärda ersättningen angivits bland annat, att vårdtagaren vore svensk undersåte.

Socialstyrelsen ifrågasätter, såsom redan anförts, om icke staten kunde bereda Stockholms stad gottgörelse med ett avrundat belopp mot det att staden i sin tur avstode från att resa ytterligare anspråk på statsverket.

Statskontoret — till vilken myndighet den av överståthållarämbetet upprättade förteckningen över ansökningarna om ersättning jämte därtill hörande akter ej blivit remitterad — har anført, att de för statskontoret tillgängliga handlingarna icke givit ämbetsverket möjlighet att bedöma, med vilket belopp ersättning borde utgå. Förut är nämnt, att ämbetsverket tillstyrkt ersättning för nödiga kostnader.

Fattigvårdsinspektören har med avseende å de under grupp I i fattigvårdsnämndens promemoria upptagna kostnaderna anført följande.

Beträffande samtliga de personer, för vilkas underhåll ersättning begärts, med undantag endast för ett par under vistelsen i Stockholm födda barn, hade vederbörande nämnd på sin tid gjort sådan framställning, som omförmäles i 61 § 2 mom. i lagen om fattigvården.

Från vad överståthållarämbetet föreslagit syntes följande avvikelser böra göras. Å ena sidan borde ersättning beredas även för fattigvård åt dem, vilka vid tiden för fattigvårdens meddelande ännu varit svenska medborgare. Det syntes icke föreligga något verkligt bärande skäl att härvidlag göra någon skillnad. Även om dessa formellt svenska medborgare hunnit förvärva hemortsrätt i annan svensk kommun, vore dock de kostnader, varom nu vore fråga, icke av sådan beskaffenhet, att hemortskommunen vore skyldig att ersätta de

samma. Innan återresan till Sovjetunionen ägt rum, hade dessutom den svenska medborgarrätten för samtliga återtagits. Å andra sidan borde däremot debiterade frakt- och transportkostnader vid svenskbybornas ankomst till Stockholm icke ersättas, liksom så icke heller enligt överståthållarämbetets mening borde ske med särskilda kostnader för utredning. Även om fattigvårdsnämnden varit nödsakad att taga hand om gammalsvenskbyborna själva, kunde icke samma tvång anses hava förelegat beträffande deras tillhörigheter. I övrigt syntes intet vara att erinra mot de av överståthållarämbetet tillämpade beräkningsgrunderna. Någon granskning i detalj hade dock icke verkställts.

Angående utgiftsposterna i övrigt har fattigvårdsinspektören anfört.

Vad anginge hyreskostnaden för Dyviksberg och Dyvikslund kunde det visserligen ifrågasättas, om staten skulle lämna ersättning för större del av denna hyra, än som avsåge tiden mellan hyreskontraktets upprättande och gammalsvenskbybornas avresa. Som emellertid från fattigvårdsnämnden upplysts, att det icke varit möjligt att få hyra på kortare tid och som det dessutom vid den tidpunkten svårigen kunnat med någon säkerhet bedömas, när avresan kunde äga rum, syntes någon nedprutning av hyresbeloppet icke böra ske.

De såsom ändringsarbeten å nämnda fastigheter rubricerade utgifterna avsåge, enligt upplysning från fattigvårdsnämnden, endast rengörings- och andra dylika arbeten för att göra lokalerna användbara till bostäder. Transporten av diverse inventarier till Dyvik, varför utbetalats ett belopp av sammanlagt 573 kronor 55 öre, gällde enligt samma källa icke några gammalsvenskbybornas tillhörigheter utan inventarier, som fattigvårdsnämnden ställt till förfogande för lokalernas nödortftiga möblering. Mot dessa poster syntes intet vara att erinra.

Däremot syntes — i likhet med vad som föreslagits beträffande de transport- och flyttningskostnader, som inginge i utgifterna under grupp I i promemorian — kostnaden för enahanda ändamål av 105 kronor 95 öre icke böra ersättas av staten.

På av överståthållarämbetet anförda skäl torde ersättning icke heller böra utgå för kostnader för målning av sängar.

Kostnaderna slutligen för transport av gammalsvenskbybornas bohag till frihamnen i Stockholm syntes närmast vara att hänföra till resekostnaderna och därför böra ersättas på samma sätt som resekostnaderna i övrigt. Ersättning av staten för dessa kostnader tillstyrktes alltså.

Fattigvårdsinspektören har även yttrat sig angående den form, vari ersättning borde beviljas för utgifterna under grupp I i fattigvårdsnämndens promemoria. Härom har inspektören anfört följande.

Två tillvägagångssätt kunde tänkas. Antingen kunde, sedan riksdagens beslut föreläge, ersättning omedelbart beviljas av Kungl. Maj:t i likhet med vad som sker beträffande fattigvård åt danskar, finnar och norrmän. Eller också kunde överståthållarämbetet bemyndigas att i enlighet med de principer, som kunde komma att fastställas, meddela beslut om ersättning för ifrågavarande kostnader. Sistnämnda tillvägagångssätt syntes vara att föredraga med hänsyn därtill, att gammalsvenskbyborna, i varje fall vid avresan, tillhört kategorien icke svenska medborgare, beträffande vilken prövningsrätten i förevarande hänseende tillkomme länsstyrelserna, samt att överståthållarämbetet redan ersatt en del av kostnaderna. Över sådana beslut av överståthållarämbetet borde emellertid icke besvär få anföras.

inspektör för fattigvård och barnavård — tillstyrkt, att Stockholms stad beviljas ersättning av statsmedel för kostnader, som uppstått för staden i samband med en del svenskbybors återvändande till Ukraina i augusti 1931. För egen del finner jag det ock skäligt, att staden erhåller sådan gottgörelse. Såsom i ärendet vitsordats befann sig staden i viss mån i ett tvångsläge, sedan svenskbyborna, efter att hava lämnat sina anställningar i olika delar av landet, ankommit till Stockholm. Att återsända byborna till de kommuner, där de haft anställning, var ej möjligt, utan staden blev nödsakad att omhändertaga dem och bereda dem uppehälle.

Vad därefter angår det belopp, varmed ersättning skall lämnas, bör tydligen såsom statskontoret framhåller gottgörelse beredas staden allenast för nödiga kostnader för meddelad vård. Stadens fattigvårdsnämnd har hemställt om ersättning för tre huvudgrupper av utgifter, nämligen *dels* för vård och underhåll å nämndens anstalter samt för meddelade kontanta understöd jämte vissa andra utlägg — efter avdrag av 7,990 kronor 90 öre, som staden erhållit i gottgörelse för fattigvård enligt 1 § i fattigvårdslagen — med tillhoppa 18,179 kronor 77 öre, *dels* för hyra för Dyviksberg och Dyvikslund, där byborna skulle beredas bostad, samt för rengöring m. m. därstädes med 3,216 kronor 70 öre, *dels ock* för diverse transportkostnader m. m. med 986 kronor 75 öre.

De kostnader, staden haft för själva underhållet och vården å fattigvårdsnämndens anstalter samt för kontantunderstöd, torde böra ersättas staden, i den mån dessa kostnader finnas skäliga. Härvid synes mig i enlighet med vad statens inspektör för fattigvård och barnavård förordat skillnad icke böra göras mellan de svenskbybor, som förvärvat svenskt medborgarskap, och andra; denna olikhet saknar härvidlag synbarligen reell betydelse. Kostnaden för vård åt svenska medborgare, till synes utgörande något över 1,000 kronor, torde således icke böra avdragas från den fordrade ersättningen. Det belopp å 3,755 kronor 16 öre, som överståthållarämbetet avdragit, bör följaktligen minskas med omkring 1,000 kronor. Å andra sidan bör från ersättning ytterligare undantagas ett belopp av ungefär 375 kronor, vartill transportkostnader, upptagna bland utgifterna under grupp I, synas belöpa sig. Jag delar nämligen fattigvårdsinspektörens uppfattning, att staden själv bör vidkännas berörda transportkostnader. Till de utgifter, varom nu är fråga, höra jämväl vissa utredningskostnader, vilka jag i likhet med fattigvårdsinspektören anser icke böra ersättas. Beloppet av dessa kostnader är emellertid helt obetydligt. Den ersättning, som staden enligt vad här förordats bör erhålla för utgifter under grupp I, synes kunna uppskattas till omkring $(18,179.77 - 3,755.16 + 1,000 - 375 = 15,049.61)$ 15,000 kronor. Bifaller kammarrätten förut omförmälda besvärstalan av Stockholms stad, så att staden berättigas erhålla ersättning av staten jämlikt fattigvårdslagen med fordrade 147 kronor 20 öre eller någon del därav, skall gottgörelsen för utgifter under grupp I minskas med den ersättning, kammarrätten tillerkänner staden.

För ett mera exakt fastställande av gottgörelsen för utgifter under grupp I erfordras en detaljprövning av den kostnad, staden haft för varje svenskbybo.

På sätt fattigvårdsinspektören föreslagit torde denna prövning lämpligen böra ankomma å överståthållarämbetet, som redan prövat de föreliggande ansökningarna, såvitt de angå ersättning för fattigvård enligt 1 § i fattigvårdslagen. Såsom förutsättning för beviljande av ersättning i den ordning, varom nu är fråga, lärer böra gälla, att klagan till kammarrätten över de beslut, som komma att meddelas av överståthållarämbetet rörande gottgörelsen, icke äger rum.

På de skäl fattigvårdsinspektören anført tillstyrker jag, att utgifterna under grupp II — hyran för Dyviksberg och Dyvikslund samt kostnaderna för rengöring m. m. därstädes — gottgöras staden med 3,216 kronor 70 öre.

Den tredje huvudgruppen utgifter avser flyttning av möbler och husgeråd inom Stockholm, transport av inventarier till Dyvik, transport av svenskbybornas bohag till frihamnen i Stockholm samt målning av sängar å Dyvik. Av samma anledning, som anförts i fråga om transportkostnaderna under grupp I, torde kostnaderna för flyttning av möbler och husgeråd inom Stockholm, 105 kronor 95 öre, icke böra gottgöras staden. Däremot synes staden, på sätt överståthållarämbetet och fattigvårdsinspektören tillstyrkt, böra erhålla ersättning för övriga här ifrågavarande transportkostnader. Utgifterna för målningen av sängarna, 100 kronor, torde staden själv böra vidkännas, då staden får antagas hava erhållit gagn av denna åtgärd. I enlighet med vad sålunda förordats bör staden i fråga om dessa utgifter erhålla gottgörelse med (986.75—105.95—100) 780 kronor 80 öre.

Ersättningen för utgifter under grupperna II och III torde böra utbetalas samtidigt med gottgörelsen för utgifter under grupp I. Utbetalningen kan följaktligen icke äga rum, förrän överståthållarämbetet prövat beloppet av sistberörda gottgörelse.

Vad slutligen angår de medel, som nu böra äskas av riksdagen, skulle den totala ersättningen kunna beräknas uppgå till omkring (15,000 + 3,216.70 + 780.80 = 18,997.50) 19,000 kronor. Med hänsyn till den ovisshet, som i någon mån vidlåder beräkningen av beloppet å 15,000 kronor, torde tillräcklig anledning emellertid icke föreligga att nu äska större belopp än det i statsverkspropositionen beräknade eller 18,500 kronor.

Under åberopande av vad sålunda anförts får jag hemställa, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen

att till ersättning till Stockholms stad för viss fattigvård m. m. åt gammalsvenskbybor för budgetåret 1933/1934 anvisa ett extra förslagsanslag av 18,500 kronor.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan lämnar Hans Maj:t Konungen bifall samt förordnar, att proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar skall avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:
Viking Nilsson.